

gaard. Altsaa er det ikke blot Smaaspørgsmaal, men store Spørgsmaal, her er Tale om; thi der handles for en stor Deel, om Vedkommende i Virkeligheden skulle kunne benytte Loven af 4de April 1855.

Ministeren for Kirke- og Underviisningsvæsenet:

Forfaaibit den ærede Taler, der nu satte sig, i Begyndelsen af sit Foredrag, hvis jeg forstod ham rigtig, vilde henlede Ministeriets Opmærksomhed paa en Fortolkning af Anordningen af 2den October, saa maa jeg tilstaae, at jeg ikke opfattede hans Yttringer, og jeg vil derfor anmode ham om, at han vil henvende sig til mig om denne Sag, da jeg saa ganske vist skal tage den under Overveielse. — Hvorfor jeg nu har om Ordet, var nærmest for at henlede Opmærksomheden paa, at den ærede Taler bebudede et Ændringsforslag, der, som det forekommer mig, bærer et stærkt Vidnesbyrd om, at ogsaa han nærer Betænkelighed ved at gaae ind paa at ubrøde den Lovgivning, hvorom der er Spørgsmaal, paa den Maade, som foreslaaet er. Jeg kan idetmindste ikke opfatte det bebudede Ændringsforslag anderledes, og jeg vil tillade mig at bede det ærede Medlem overveie, hvilken Betydning det factist vil kunne faae, at personelle Capellaner kunne igjennem en saadan Lov som den, der nu er foreslaaet, faae Ret til at danne sig Menigheder. Jeg har i de Udtalelser, vi have hørt af den ærede Landstingsmand, paa hvis Ord jeg især i Spørgsmaal af denne Art lægger ganske fortrinlig Vægt, maattet see en Bestyrkelse af, at jeg er paa rette Veie, naar jeg som Minister for Kirke- og Underviisningsvæsenet har en decideret Betænkelighed ved at gaae ind paa en Udvidelse af denne Lovgivning ud over det, hvorom Rigsdagens to Afbejlinger i forrige Samling vare blevne enige.

Strøm: Det skulde virkelig gjøre mig ondt, hvis jeg ved mit Foredrag skulde have bestyrket den høitærede Minister i hans Betænkelighed. Jeg kan rigtignok ikke see, at dette

kan lægges i mine Ord. Desuden har jeg ikke bebudet noget Ændringsforslag, men kun sagt, at dersom den Forandring, jeg antydede, kunde berede Lovens Indgang, vilde jeg for min Deel kunne gaae ind derpaa. Forrigt tænkte jeg mig dette Punkt nærmest som Gjenstand for Overveielse i et eventuelt Udvalg.

Saale: De Indvendinger, der ere fremkomne fra to ærede Landstingsmænd, der sidde i Nærheden af mig, ere blevne saa godt besvarede, at jeg ikke skal videre indlade mig paa dem. Jeg skal kun gjøre nogle korte Bemærkninger med Hensyn til den høitærede Ministers sidste Udtalelser angaaende det Forslag, som den ærede 4de Landstingsmand for 6te Kreds (Strøm) omtalte, og som forekommer mig at ligge meget nær ved Lovforslaget. Det er jo nemlig ikke Lovforslagets Hensigt at give enkelte Personer, der have præstelig Vielse, og som kunde søge at udvide deres Virkekreds, en Ret, men det er dets Hensigt at give Menighedsmedlemmerne en Ret; og det Forslag, som den ærede Landstingsmand omtalte, er saaledes ganske i samme Aand og gaaer ganske i samme Retning som Lovforslaget. Dersom et saadant Forslag som det bebudede skulde kunne svække den høitærede Ministers Modstand mod Lovforslaget, vilde det være mig meget kjær, og jeg skulde gjerne tiltræde det.

Madvig: Ganske vist skal der i Samsfundsordenen hævdes Individerne en Ret, men det ligger naturligt i Begrebet „Samsfund“, at denne Ret ikke kan være ubetinget, og det gjælder altsaa at finde den rette Begrænsning imellem Individernes Ret og Samsfundsordenens nødvendige Krav, for at Samsfundet kan bestaae som Samsfund. Jeg skal ikke med Hensyn til det foreliggende Lovforslag gaae ind paa, hvad der tildeels er berørt, nemlig det store Spørgsmaal om Kirkeforfatningen, men skal i saa Henseende blot bemærke, at der i de Yttringer, der bleve brugte af den ærede 4de Landstingsmand for 6te Kreds (Strøm) om den uheldige Stil-